

ŽOBRÁKOV DEDIČ

Ukážka

Lev
medzi
spisovateľmi

ŽOBRÁKOV

DEDIČ

Autor: L. m. s

Ilustrácia: Pixabay

Bengálsky Tiger, v indických osadách široko d'aleko známy svojím všestranným umeleckým nadaním...

Príbeh i talent tohto muža, je ako jeho vlasť, zem nekonečnej rôznorodosti mnohých jazykov a bohov.

Krajina jemu tak podobná, ako by bol jej odrazom. A v tej bohatej zemi štýlu protikladov tvoril dokonalé maliarske, literárne, hudobné aj architektonické diela. No v jeho živote neboli len svetlé dni. Tak ako sa za niekoľko rokov dostal na vrchol, jedného dňa padol na úplné dno. Bengálsky Tiger po čase nenazdajky zmizol. Medzi jeho najväčších obdivovateľov patrili dokonca aj briti. Syn istej bohatej vdovy, farmárky, pestovateľky ryže sa zaujímal o tohto génia s takým zápalom, ako asi nikto v severnej Indii. Will sa tajne zdokonaľoval v kreslení, v maľovaní s temperami, či v písaní básní a krátkych príbehov.

No najviac však miloval a najradšej si pospevoval o:

Cit keď máš rád je tak
krásny, keď cítiš sa
ako v básni.

Vtedy si ten najkrajší
sen užívaš tak ako,
posledný deň.

Tóny jej smiechu.
Noty jej tváre.

Bez prospechu lásky,
sú hodiny tak pomalé.

Sníval o láske, o láske k nej a spieval o tom, že by ju chcel
vidieť i počuť ako živú bytosť.

Jej meno bolo hudba.

Will potajme odišiel z domu. Jeho priateľ mu na svoje
meno tajne kúpil domček ďaleko od farmy jeho matky.
Bola to novostavba postavená v indickom štýle. Neprešlo

ani pár dní a zdalo sa, že struny jeho lutny brnkali takmer samé. Železná malá trúbka, ťažký bubon i harfa vydávali nezvyčajné zvuky krásy ozývajúcej sa indickou prírodou.

Ušiel z vily svojej matky, aby začal odznova. Každý večer, až do polnoci sa ozýval džungľou nádherný spev, nielen v angličtine, ale i v hindčine sprevádzaný jeho hudobnými nástrojmi. Divé zvieratá sa nebáli, naopak radi sa započúvali do tónov moderného sveta. Ďalšie dni začal hrať v rôznych malých osadách, kde predával obrazy, ktoré maľoval.

Jedného dňa sa vracal do svojho malého domčeka. Novostavba bola zničená. A vedľa nej v sade našiel dobodaného, zakrvaveného a mŕtveho svojho priateľa. Will sa vyľakal, vyzeralo to tak, akoby naňho niekto chcel jeho vraždu narafičiť. Zbalil si pár vecí, ukradol koňa a v rozhodnutí, že odíde ďaleko na východ sa vybral do svätého mesta svetla a učenia. Mesta filozofov, hudobníkov, básnikov, spisovateľov, ale aj iných umelcov.

Váránasí mesto kde starí i mladí ľudia chodia nie len žiť, ale aj umrieť.

Will si ho nevybral náhodou. Kvôli priateľovej smrti sa rozhodol, že si užije posledné hodiny života tak, ako nikdy. Opil sa do bezvedomia a v opojení drahého vína na stole zaspal. Snívalo sa mu, že sa bozkával s hudbou, ktorá mala nádhernú tvár, voňavé čierne vlasy, a hodvábne modré šaty. Stáli na mierne zasneženej streche Mária del Fiory vo Florencii. A ako sa prebudil zo sladkého sna do temnej reality, ihneď sa rozhodol. Bude žiť!

Keď však vyšiel z hostinca vonku, kôň, ktorého si na severe ukradol, tam už nebol. Ostávala mu len lutna, spotené šaty a prázdne vrecká. Hlad, zima a dážď ho doviedli k žobraniu. Nepoznal túlavý spôsob života a vôbec už nie nástrahy, ktoré si ho mohli kedykoľvek nájsť a to nie len v temných uličkách, ale hocikde na svetle. Dve prvé kruté zimné noci ho presvedčili, aby skúšal šťastie iným spôsobom. Umením, ktoré nechcel po druhýkrát použiť. Umením, v ktorom sa dobre nevyznal. Vybral si opustené rybárske domčeky na konci mesta. Ani v jednom z nich sa nesvietilo.

Predposledný vyzeral byť starší a opustený. Dom nebol zamknutý. V tom mierne zacítil nádhernú vôňu čerstvo upečeného chleba, ktorá sa niesla zo susedného domu. Hlad ho po niekoľkých minútach prinútil obzrieť si dom z blízka. Tichým behom vošiel dnu do dvora, až od strachu spomalil pred otvárajúcimi sa dverami na ktoré sa cez oblaky vynoril mesiac.

„Je tu niekto?“

opýtal sa majiteľ. Pozrel do boku, pomrivil plecami a otočil sa. Will mal šťastie, majiteľ domu bol slepý. Pozabudol sa a nechal za sebou privreté dvere. Mladík čakal kým bude v

dome úplný kl'ud. Až potom vošiel potichu dnu. Majiteľ spal. Will na stole uzrel päť strieborných. Vzal ich a rýchlo sa ponáhl'al von. Peniaze ho zaujali tak, že úplne zabudol na čerstvý chlieb. Bol už d'aleko za rybárskymi domami, keď ho tento krát premohla ľútosť. Potichu zaplakal. Vychádzalo slnko. Báľ sa majiteľovi domu vrátiť peniaze. Ale prinútil sa. Rýchlo sa otočil a mieril k rybárskym domom. Silno zabúchal na dvere a čakal. Neprešlo ani pár sekúnd a za dverami sa ozval hlas.

„Áno? Čo potrebujete?“